

Od roku 1936: 6 štěňat a dost

S ustavením Československého kynologického svazu byla v roce 1936 založena jednotná plemenná kniha pro všechna plemena – ČsKU. Jako první ji vedl pan Václav Vach, úředník v důchodu v Litomyšli. K významným změnám oproti předchozímu patřilo ustanovení, že „pod fenou smí býti ponecháno toliko 6 štěňat a kojná fena se již nepřipouští“.

Tato praxe přežila až do konce komunistických časů. Některé speciální spolky, například pro anglické ohaře a pro lovecké španěly, navíc zavedly omezení v chovu tím, že zapisovaly pouze štěňata po rodičích, kteří byli v exteriéru hodnoceni jako „výborní“ nebo „velmi dobří“. Kluby pro ohaře a klub pro fousky se dokonce rozhodly nezapisovat od tohoto roku štěňata vůbec, ale zapisovat jen jednotlivé psy na základě posudku znalce. Prvním řádným předsedou svazu byl zvolen univ. prof. Antonín Hrůza. S odstupem sedmdesáti let je zajímavá úvaha magistra I. Žáka, rozhodčího a předsedy Čs. terrier klubu, který se v kynologickém věstníku ČsKS - PES (začal vycházet v roce 1930) zamýšlel nad otázkami kosmetické chirurgie, zvláště úprav uší. Neřešil otázku tehdy běžného kupírování, ale

„opravy“ k žádoucímu stavu: „Výstavnictví operativní opravu neuzná a uznání nemůže,“ psal. „Pes s opravenými ušima či prutem musí býti na výstavě hodnocen jako zatížený nejhrubší chybou, ne-li vůbec ze soutěže vyrazen. Majitel psa, jehož vrozená vada byla operativně zakryta, nesmí se ani pokusiti obmyslně někoho takovou opravou chyby oklamati, anebo zamlčením této někoho poškoditi.“

Hlavní město tehdy také vyřešilo otázku, již se v posledních letech bezúspěšně pokouší - zvláště v souvislosti s takzvanými „nebezpečnými plemeny psů“ - vyřešit znovu: vyhláška zavedla povinnost majitelům opatřit psy na místech sloužících veřejné dopravě, tedy na ulicích, silnicích, náměstích apod., náhubkem. Výjimka byla povolena pro psy trpasličích postav anebo zvláštního tvaru lebky. Ti však museli být očkovaní proti vzteklině úředním veterinářem a obdrželi zvláštní známku na magistrátním veterinárním úřadě. Od listopadu 1935 už psi nesměli být voděni do potravinářských obchodů a na tržiště, do místností úřadů a do zdravotnických zařízení. Pokud pes nebyl opatřen platnou známkou, takzvanou „dávkovou“, či byl-li odchycen pohodným, musel majitel za psa zaplatit „výprostné“ Kč 50.

Ve dnech 23. až 24. května uspořádal Československý kynologický svaz svou první prezentační výstavu psů všech plemen se zadáváním titulu CACIB, konanou v rámci hospodářské výstavy Zemědělské jednoty v Praze, a to „pod protektorátem slovného pana JUDr. Karla Baxy, primátora hlavního města Prahy“.

Titulní strana Kynologického věstníku Čs. kynologického svazu z roku 1936; fena německého ovčáka Hera-Bolena z Hájků, maj. L. Nekuda z Břeclavi, se svou malou přítelkyní

Vznik sjednocujícího ČsKS ovšem neznamenal konec činnosti jiných, zvláště sportovních klubů a spolků. Na mnoha místech republiky působily Kluby pěstitelů policejních a ušlechtilých psů, zaměřené na výcvik. Předsedou pražského klubu byla osoba, která zejména v dalších letech se hrála v české kynologii zvláštní úlohu, major O. Pinkas; dalšími významnými členy a funkcionáři byli pak pplk. Rotter, plk. Ježek nebo vrch.

řed. Czuřík. Aktivní byl také Čsl. Kynologický sportovní klub se sídlem v Praze a s odbočkami po celé ČSR; nabízel svým členům možnost zdarma (roční příspěvek činil Kč 40,-) si vycvičit psa za dozoru odborníků.

Jen pro představu: na cvičišti Klubu policejních a ušlechtilých psů v Pardubicích cvičilo například v srpnu 1936 podle údajů správce 1213 členů se 447 psy.

M. Císařovský

O válce se otevřeně ještě nemluvalo, ale kynologický věstník otiskoval seriál článků kapitána četnictva Roberta Váni o Požadavcích kladených na protiplynovou masku vůdce služebního psa: „Americká maska pro vůdce policejního psa.“